

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ EDWIN PRUITT

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΩ ΔΙΚΗ ΣΟΥ!...

ΙΑ ξαφνική βλάβη του αυτοκινήτου, μάς ειχε ανάγκη να σταθούμε στη μέση του δρόμου, μπροστά στον τοίχο κάποιου μοναστηριού. Ο σύντροφός μου, ο Μαρσέλ Ζιροντώ, φώναζε, έβριζε, είχε γίνει έξω φρενών! Βιαζόταν να φθάσει στις Κάννες, γιατί στις τέσσερες το απόγευμα είχε ραντεβού για κάποια σπουδαία υπόθεσή του. Έγώ όμως, που ούτε ραντεβού είχα, ούτε καμιά άλλη δουλειά, κύτταξα μαγευμένος το υπέροχο θέαμα που άπλωνόταν μπροστά μου.

Βρισκόμαστε μεταξύ του Σάν Ραφαέλ και του Άγκι κι' ή Μεσόγειος άπλωνόταν μεγαλοπρεπής και γαλήνια, με το θαυμάσιο γαλάζιο χρώμα της, ως πέρα, στο βάθος του ορίζοντος. Μονάχα στην παραλία μικρά κυματάκια έσπαιναν πάνω στους βράχους μ' ένα μονότονο ρυθμό, κι' ο άφρός τους καθώς τινάζονταν, έλαμπε σαν πλήθος από μπριλλάντια κάτω από το φως του ήλιου. Από τον κήπο του μοναστηριού άκουγόntonουσαν ή εθιμους παιδικές φωνές και τὰ γέλια των μικρών όρφανών που έπαιζαν, ή από την έπιθλιμη μιάς νεαρής καλόγρης. Έκείνη καθόταν άκίνητη, με τὰ χέρια της σταυρωμένα άπάνω στο γόνατά της, σκεπτική και μελαγχολική.

—Δέν παίρνεις παράδειγμα, Μαρσέλ, είπα στο φίλο μου, από τη γαλήνη της νεαρής αυτής καλόγρης; "Η μήπως φαντάσθηκες πως ό σωφέρ μας θέ; διορθώση τη βλάβη πιο γρήγορα άν φωνάζεις και νευοιάζει;

—"Η καλόγρη δέν έχει κανένα έπειγόν ραντεβού στις τέσσερες! άπάντησε ό Μαρσέλ. "Η μόνη δουλειά της, είνε νά προσεύχεται και νά προσέχη τὰ παιδιά!.

Λέγοντας αυτά τὰ λόγια, ό Μαρσέλ γύρισε και κύτταξε την καλόγρη. Άμέσως ένα έπιφώνημα έκπληξιασ έξφυγε άπ' τὰ χείλη του, πετάχθηκε από τό αυτοκίνητο, κι' έτρεξε πρός τον πάγκο, που καθόταν ή καλόγρη. Περιέργως, τον άκολουθούσα κι' ένώ. "Όταν φθάσαμε κοντά της, ή νέα γύρισε και μάς κύτταξε.

Θέε μου! Τι όμορφη πού ήταν! Ένα ζευγάρι σπάνια, μεγάλα μάτια, φώτιζε τό πρόσωπό της με τό γεμάτο γλάδα και μελαγχολία βλέμμα τους. Είχαν τό χρώμα του άμειθυστού και, καθώς μιλούσε, έπαρναν μιά βαθύτερη άπόχρωση, άναλόγως των συναισθημάτων που τάραζαν την ψυχή της.

—Φρανσέτ! φώναξε ό Μαρσέλ. Σε ξαναέρισκα! λοιπόν ζωντανή, μετά δέκα χρόνια! Νομίσαμε πως πέθανες! Άλλά, θεέ μου! Πώς βρέθηκες εδώ; Τι κανείς εδώ;

—Έκείνη προσάθησε νά κρύψη την ταραχή της και είπε άργά:

—Δέν λέγομαι Φρανσέτ, άλλα αδελφή Μαρία-Τερέζα!

—Άφρέ τα αυτά, Φρανσέτ! φώναζε έξαλλος ό Μαρσέλ. Μή θέλεις νά μου πής πως έξχασες τον φίλο σου και ύποστηρικτή σου, ό όποιος είχε φέρει όλόκληρο τό Παρίσι μπροστά στα πόδια σου! Έμένα ξεχασες, τον Μαρσέλ Ζιροντώ! Είσαι άνάξιστη, Φρανσέτ! πρόσθεσε ό φίλος μου με θλιμμένο ύφος.

—Έχεις δίκη, Μαρσέλ! είπε ή νέα, άφού έμεινε λίγη ώρα συλλογιμένη. Γιατί νά σέ γελάσω, έσένα που φάνηκες τόσο καλός μαζί μου! Άλλά, βλέπεις, ήρθα εδώ για νά ξεχάσω...

—Πώς είνε δυνατόν νά ξεχάσης, Φρανσέτ; "Όχι! "Όχι! Δέν μπορείς νά μένης εδώ, είνε κακόγρημα, είνε άδικο για την Τέγγη! Σκέψου τη δόξα σου, τὰ πλούτη, τη λατρεα του Παρισιανού κοινού, όταν έβγαίνεις άπά-

νω στη σκηνή! Τό Παρίσι δέν σέ ξεχάσε!!!...

—Θέλω όμως έγώ νά τό ξεχάσω! άπάντησε ή νέα, κι' άν μάθης δσα μου συνέβησαν, είμαι βεβαία πως θα μέ δικαιώσης... Άκουσε, Μαρσέλ, και κρίνε: "Όταν, πριν από δέκα χρόνια, έφυγα από τό Παρίσι για νά πάω ν' άναπαυθώ από τους κόπους μου και τους θριάμβους μου, τους όποιους σέ σένα χρωστούσα, καλέ μου φίλε, πήγα, όπως θυμάσαι, στη Ριβιέρα...

Έκείνη τη στιγμή, ένα αγοράκι όχτώ-ένέα χρόνων, πλησίασε την καλόγρη και της έδωσε μερικές παπαρούνες. Έκείνη χάιδεψε τρυφερά τὰ καστανά μαλλιά του μικρού, τον ευχαρίστησε και τον έστειλε νά μαζέψη κι' άλλα λουλούδια. Κατόπιν έξακολούθησε τη διήγησή της, κι' έτσι έιαθα την τραγωδία της ζωής της.

"Όταν ή Φρανσέτ βρέθηκε στη Ριβιέρα, ετυχιαιμένη για την έλευθερία της και περίεργη, όπως κάθε άνθρωπος που ηγαίνει για πρώτη φορά σ' έναν άγνωστο τόπο, γύρισε εδώ κι' έκει από τις Κάννες στο Μόντε Κάρλο, κι' από τό Μαντόν στη Νίκαια. "Έτσι έτυχε κάποιο βράδυ, νά Ιδθ άραγμύνα ένα κομψό, κάτασπρο γιώτ, στο λιμάνι των Κανών. Τό πλοίο ήταν τόσο όμορφο, ώστε ή νέα δέν βάσταξε κι' ή περιέργειά της την έσπρωξε ν' άνεβθ τη μικρή σκάλα που άκουμπόσε στην προκυμια. Τη στιγμή λοιπόν που ή Φρανσέτ πατούσε στο κατάστραμα, την Ιδια στιγμή ό Κίτ Λόντα ό Ιδιοκτήτης του γιώτ, έτοιμαζόταν νά κατεβθ από τό γιώτ.

—Α! Ένας έπισκέπτης! είπε ό νέος Άγγλικός.

Η Φρανσέτ δίστασε μιά στιγμή. Κατόπιν είπε, όμιλώντας στη γλώσσα του νέου και μπερδεύοντας τις λέξεις με χαριτωμένη άφέλεια:

—Συγγνώμη, κυρία! Άλλά, ξερετε... νά, είδα τό γιώτ αυτό τόσο όμορφο και καθαρό, ώστε θέλησα νά Ιδθ άν είνε τόσο όμοιο κι' από μέσα, όσο φαίνεται άπ' έξω!

—Ο Κίτ Λόντα γέλασε και προθυμοποιήθηκε νά της δείξη τό πλοίο.

Ο Κίτ ήταν τριάντα δύο χρόνων και ήταν φυσικό νά γοητευθ από τη χάρη της νεαρής και κομψής Παριζιάνας. Όταν ή νέα θέημασε τό γιώτ, τον ευχαρίστησε και θέηλησε νά φύγη. Άλλά τότε ό Κίτ Λόντα την κράτησε από τό χέρι κι' άποφασιστικά είπε:

—Άκουσε, δεσποινίς Φρανσέτ, ή τύχη σάς έφερε εδώ σήμερα, και όταν ή τύχη έρχεται, δέν πρέπει νά τη διώχνη κανείς! Έρχεστε νά πάμε νά δειψήσουμε μαζί άπόψε, όπου θέλετε; ...

"Άλλο πού δέν ήθελε ή Φρανσέτ, θαμπωμένη καθώς ήταν από τον τίτλο του λόρδου και τὰ πλούτη του. Εβθμνη τον άκολουθούθησε. Με τό αυτοκίνητο του, που τον περίμενε έξω, διέσχισαν με τρελλή ταχύτητα τό Ζουάν λέ Πέν, τό Άντιμπ, τη Νίκαια, τό Μπωλέ, τό Μόντε Κάρλο, ως ύτου έφθασαν στη Μαντόν. Έφγαγαν σ' ένα έστιατόριο, κουβέντισαν, γνωρίστηκαν καλύτερα. Η Φρανσέτ σκεφτόταν άπογοητευμένη πως δέν ήταν παρά μονάχα ή Φρανσέτ, ενώ αυτός ήταν ένας λόρδος! "Α! "Ιως νάταν καλύτερα νά μην είγαν συναντηθ. Έκείνος της διηγούθηκε τη ζωή του. Είπε πως ήταν παντρεμένος και δυστυχής, γιατί δέν ταίριαζε καθόλου με τη γυναίκα του, ή όπια είχε δύστροπο και κακό χαρακτήρα. Έπρόκειτο νά πέρη τό διαζύγιο του και τότε θάταν έλευθερος...

Η μέρες περνούσαν σύντομες κι' ετυχιαιμένες. Η Φρανσέτ είχε ξεχάσει μέσα στην άγκαλιά του Κίτ Λόντα και Παρίσι και δόξα κι' αυτός πάλι δέν έκανε άλλο, παρά νά Ικανοποιή και τις ελάχιστες έπιθυμίες της άγα-

—Η σφαίρα που προοριζόταν για μένα, τον βρήκε κατάστημα Ι...

πημένης του.

"Ένα απόγευμα το αυτοκίνητο του Κίπ Λόντα διασταυρώθηκε με ένα άλλο αυτοκίνητο. Το ώδηγούσε μία νέα με κοκκινωπά μαλλιά, ή οποία μόλις τον είδε, τον χαϊρέθηκε. Από κείνη τη στιγμή, ο Κίπ Λόντα κατσούφιασε. Είχε αναγνωρίσει τη λαϊδή "Έλινορ Μπλάι, τη μικρότερη αδελφή της γυναίκας του. Την επομένη, ενώ ο Κίπ καθόταν στην ταράσσα του ξενοδοχείου, περιμένοντας τη Φρανσέτ να επιστρέψει από το κουρείο, ή γυναίκα-αδελφή του παρουσιάστηκε και πήγε και κάθισε κοντά του. Δεν άργησε να του πη το λόγο της επισκεψέως της. "Η οιαγωγή του ήταν το κοινό θέμα της ημέρας στις Κάννες, είχε δημιουργηθεί σκάνδαλο, κι έπρεπε να παύση να εκθέτη έτσι τον εαυτό του, άλλωθως θα είδοποιούσε την αδελφή της.

"Άκουσε, "Έλινορ, της είπε ο Κίπ με απάθεια, εγώ δεν έρωτώ τι κάνει και τι δεν κάνει ή Μπέρυλ. "Άς μη ενδιαφέρεται λοιπόν κι' αυτή τι κάνω εγώ. Ούτε μ' ενδιαφέρει τι λέει ο κόσμος! "Όσο για σένα, θά έκανες καλύτερα να μην ανάταυσεσαι...

"Άημονεις πώς ή Μπέρυλ είνε αδελφή μου! Κι' αν δεν ενδιαφέρομαι για σένα, ενδιαφέρομαι γι' αυτήν! Σε είδοποιούσα!...

Μιά έβδομάδα κατόπι, ένα απόγευμα, ο Κίπ Λόντα καθόταν απάνω στο καταστρωμα του γιάτ, όταν παρουσιάστηκε ή γυναίκα του.

"Άλλό, Μπέρυλ! είπε ο Κίπ. Πώς βρέθηκες εδώ; Γιατί ήρθες.

"Η λαϊδή Μπέρυλ του απάντησε απότομα:

"Φιλιτάζομαι πώς ξέρεις γιατί ήρθα, ε; Δεν μ ενδιαφέρει συνηθώς τι κάνει, αλλά σ' αυτή την περίπτωση πρόκειται για την αξιοπρέπεια μου! Δεν μπορώ ν' ανεχθώ να προτιμάς μία πωλοθεατρίνα του Μιούζικ-Χώλ, από τη γυναίκα σου! Μήπως την αγαπάς... κιόλας;

"Ναι, Μπέρυλ, την αγαπώ... "Ένας Θεός ξέρει, πόσον την αγαπώ! Γι' αυτό σε συμβουλεύω να φύγης, να μ' αφήσης ήσυχο και να μη εκφράζεσαι ετσι για μία γυναίκα, την οποία δεν γνωρίζεις καν!

"Τόσο το καλύτερο αν την αγαπάς! είπε ή λαϊδή Λόντα με κακία, γιατί ή τιμωρία σου θα είνε μεγαλύτερη, αφού δεν θά σ' αφήσω... Τ' άκουσ; Ποτέ δεν θά γίνω δική σου!...

"Η λαϊδή Μπέρυλ Λόντα, γέλασε ειρωνικά και χωρίς να περιμένη απάντησι, έφυγε τρέχοντας...

Το αυτοκίνητο έτρεχε με λιγισιμάχι ταχύτητα απάνω στον ώμοφο δρόμο της Ριβιέρας. Η Φρανσέτ καθόταν σφιγμένη κοντά στον Κίπ. Εφευγαν οι δύο τους, μακριά από τον φθόνο, για να ούσουν την αγάπη τους, την εύτυχία τους, από τον κίνδυνο που τους άπειλούσε. Το βαθύ σκοτάδι της νύχτας προστάτευε τη φυγή τους.

Ξαφνικά έσπισω τους άκουστηκε το σάλπισμα ενός αυτοκινήτου. Ο Κίπ παραμέρισε και το άλλο ζευγάι πέρασε δίπλα τους σαν άνεμοτροβίλος, και τους προσπέρασε.

"Ήθελα να ξέρω, είπε ο Κίπ, ποιος τρελλάος οδηγεί αυτό το αυτοκίνητο;

"Αλλά, μετά λίγα λεπτά, ο Κίπ, βλαστημώντας, σταμάτησε απότομως. Το αυτοκίνητο, που τους είχε προσπέρασει, ήταν σταματημένο και τους έφραζε το δρόμο. Δίπλα στεκόταν όρθη μία ύψηλη, λευκή ολιούεττα. Ο Κίπ είχε αναγνωρίσει τη γυναίκα του —Περιμένε με εδώ, Φρανσέτ, είπε. Θά γυρίσω άμέσως!

Ο Κίπ έσφιξε σιωπηλά το χέρι της νέας, κατέθηκε από τη θείοι του και πήγε κοντά στη γυναίκα του.

"Μπέρυλ! είπε αποφασιστικά, δεν θά κερδίσης τίποτε με την παράξενη κι' άναξιοπρεπή διαγωγή σου! Μη προσπαθής να έμποιησης το πετρωμένο...

"Έτσι νομίζεις, ε; Θυμάσαι τί σου είπα σήμερα το απόγευμα; Σου είπα πώς ποτέ δεν θά σ' αφήσω να την κάνης δική σου! Ποτέ! Και Ιδού ή άπόδειξις!

"Η λαϊδή Λόντα τράβηξε ένα περιετρωφο από την τσάντα της και σημάδεψε τη Φρανσέτ, ή οποία είχε κατεβή από το αυτοκίνητο και στεκόταν δίπλα στον Κίπ Λόντα. "Ένας πυροβολισμός τάραξε τη γαλήνη της άμορφης παλαίτας, και την ίδια στιγμή ο Κίπ ρίχτηκε μπροστά στη Φρανσέτ...

"Η καλόγρηρα, με τά μάτια γεμάτα δάκρυα, πρόσθεσε άργά:

"Η σφαιρά που προσριόταν για μένα, τον βρήκε κατάστημα καί... Θεέ μου!... Τον άφησε στον τόπο... Τί φοβερό άν το έκανε αυτό ή λαϊδή από μίος! "Ισως όμως να τον αγαπούσε! Ποιος ξέρει!... Το πρωί την βρήκαν ριγμένη απάνω στους βράχους!... Νεκρή! "Ότισό, ή ύπόθεσις άποσιωπήθηκε! Είπαν ότι συνέβη αυτοκινητικό δυστύχημα και το πράγμα ξεχάστηκε! "Αλλά εγώ; "Η μοναξιά του μοναστηριού ήταν το μόνο που μου έμεινε! Με την προσεχική προσπάθω να ξεχάσω. "Ετοιμάζομαι, έλπίζω, να τον συναντήσω σ' έναν άλλον καλύτερο κόσμο, τον άδικοσκοτωμένο Κίπ μου!...

"Η καλόγρηρα σάπασε. Το άγοράκι πλησίασε πάλι και της πρόφερε άλλα λουλούδια. "Εκείνη το χάιδεψε πάλι και είπε:

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΚΛΕΤΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΤΟΥΡΚΟΜΑΝΑ ΚΟΡΗ

(ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥΡΚΙΚΟ)

ΚΟΡΗ

"Ερήμαξα το σπίτι μου το πατρίο για σένα, Χρυσάφι έπήρα κι' έτρεξα στο πλάι σου να ζήσω, Πλήν έστρεψα σαν έφευγα τά μάτια δακρυομένα Και το ξανακούτταξα για πάντα τριν τ' αφήσω... Σ' τη σέλλ' ανέβα κι' άστραφή έμπρός, γλυκέ μου Μπέη!

ΜΠΕΗΣ

Θέ να το μάθ' ή μάνα μου σαν φύγω και θά κλαίη. Θά στείλη ο πατέρας μου "Α τ λ η δ ε ς να μās φτάσουν, "Όπου και άν βρισκόμαστε, σέ κάμπους και σε όρη και θά μάς πάρουν τη ζωή, εύθως μόλις μās πιάσουν! Νά φύγω μη μου ξαναλές, τών Τουρκομάνων κόρη.

ΚΟΡΗ

Κι' ή μάνα κι' ο πατέρας σου άς μάθουν τη φυγή μας, "Αν στείλη "Α τ λ η δ ε ς ούτε καν τους σκέπτει" ή καρδιά μου. Χίλιοι κι' άκόμη πιο πολλοί άν είνε οι έχθροί μας. Θά τους νικήσω, Μπέη μου, με μόνο μία ματιά μου...

ΜΠΕΗΣ

Δέν έχει σέλλα τ' άτι μου και πέταλα δέν έχει Κριθάρι ούτε μιάς νυχτιάς κι' όδύνατα θά τρέχη... Φύγε να έρθω δέν μπορώ στην Ξενιτιά μās πιάσω, Τών Τουρκομάνων γιασεμί, ούρι του παραδείσου!...

ΚΟΡΗ

Πέταλα τά βραχιόλια μου, θά γίνουσε για κείνο κι' ο φερετζές (μου σέλλα

Και τα μαργαριτάρια μου κριθάρι θα τοῦ δίνα. "Έμπρός, καθάλλα, Μπέη μου, στην άγκαλιά μου έλα!

ΜΠΕΗΣ

Τών Τουρκομάνων δνειρο, γλυκείως αύγής αστέρι, Φύγε, να έρθω δέν μπορώ...

ΚΟΡΗ

"Έλα μ' έμέ, καρδιά μου! Θά σοδω για προσκέφαλο το παχουλό μου χέρι Και σέπασμα δόλχροσο λυμένα τά μαλλιά μου... Σ' τη σέλλ' απάνω γρήγορα κι' έμπρός, ξανθό μου άγόρι!

ΜΠΕΗΣ

Στο είπα, δέν μπορώ νάρθω, τών Τουρκομάνων κόρη. "Όργωσα με τά βώδια, κι' έχω τη γή σπαρμένη... Γελιέσαι... "Έχω από καιρο μία λυγερή παρμένη!

ΚΟΡΗ

Λύκοι να φάν τά βώδια σου, κοράκια τη σπορά σου Και ή γυναίκα σου ντροπή να κήμ τ' όνομά σου... Πηγαίνω στη μαουλά μου, στο σπίτι μας όπιασ. Δέν θέλω να σε ξαναϊδώ και πλεία να σου μιλήσω!...

Μεταφράσις ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΚΟΡΗΣ

(ΤΩ ΡΑΡΝΟΥ. 1758—1814)

Παρθένα, μόλις έπαψε να λέγεται παιδούλα μ' όλόδροσο χαμόγελο σ' άθάνα της τά μάτια είχε τοῦ θείου "Έρωτα τις άμορφιές και χάρεις... Πριν από λίγους μήνες στην άγνη κι' άθάνα της καρδούλα είχαν άρχισι χτίζοντας το αίσημα παλάτια χαράς κι' δνειρο, με κρυφές, παρθενικές λαχτάρεις... Μά το σκληρό της ριζικό της είχε προδικάσει τις άμορφιές, τις χάρεις της, τά νειάτα, τη δροσιά της να τά χαρή ο θάνατος, που μ' άπώνα την ήπρε... Καί, φύγοντας, στον ούρανο τάπια που θάχη φτάσει, ξεαναβρήκε τη ζωή με όλα τά καλά της, και γέροντας, κοιμήθηκε γλυκά-γλυκά... Κι' ή Μοίρες Πού τόσο δείχτηκαν σκληρές στην δύστυχη παρθένα, από αυτήν δέν άκουσαν παράπονο κανένα...

"Ετσι παρόμοια χάνεται το γέλιο μέσ' στην πλάση και σβύνετα αιγά-αιγά μέσ' στο σκοτάδι ο λυχνος, έτσι πεθαίνει άπαλα κι' ήρεμα, δίχως ίχνος και το τραγουδι ενός πουλιού μέσ' στα πυκνά τά δάση...

Μεταφράσις: ΓΙΩΡΓΓΟΥ ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗ

"Άγαπώ έξαιρετικά αυτόν τον μικρούλη, γιατί του μοιάζει! "Ο Μαρσέλ Ζιροντό στάθηκε μία στιγμή άναποφάσιτος, και τότεν έσκυψε και φίλησε το χέρι της καλόγρηρας.

"Έλα! μου είπε, πάμε!

"Ένώ άπομακρυνόμαστε, γύρωνα και κούτταξα την καλόγρηρα. Καθόταν με τά χέρια της σταυρωμένα απάνω στα γόνατά της το ύφος της ήταν ήρεμο και καρτερικό!...